

Kära vänner,

Det gläder mig storligen att vi nu har återplanterat en törnros på Loves grav – just som det ska vara. Tack vare Cecilia Sidenbladh kunde vi sätta hit just den vilda törnros som Love särskilt älskade, *Rosa Canina*, vars anspråkslösa och försynta elegans i Loves ögon vida översteg de robustare och mer högröstade rosornas prakt.

Min mor ligger begravd här bakom kyrkan, och på väg till henne brukar jag alltid stanna till en stund hos Love, borsta bort snö eller bara klappa lite på stenen och byta några ord. Carl Jonas Love Almqvist är en av de författare som betytt allra mest för mig, länge och på så många olika vis. Det är förstås svårt att så här i all korthet försöka sammanfatta en sådan kärlek – för kärlek måste man nog kalla det – men jag gör ett försök.

Almqvist är en i grunden ohierarkisk författare, som utan att tveka blandar högt och lågt för att uppnå det han strävar efter. För honom finns det inga gränser som inte kan överträdas, mellan humor och allvar, mellan prosa och poesi, mellan drama och protokoll, mellan melodram och debatt. Han har utforskat i stort sett varenda existerande genre, ofta flera inom samma boks pärmar – plus ett par till. Han tillät sig att förändras, och han skrev i samspel med sina läsare.

Det finns en vildhet hos Almqvist som aldrig upphör att inspirera, han kastar sig över orden med en glupande hunger som smittar av sig på läsaren. Hur vågar han vara så otroligt lite *lagom*? Jag tror att han vågar därför att han litar på oss, och denna ovanliga tilltro till läsaren genomsyrar det mesta han skrivit. I den synnerligen moderna *Dialog om sättet att sluta stycken* talar Almqvist om ett sätt att skriva som gör att läsaren ”inte blott läser poesi – han blir poesi.” Vi bjuds in att förvandlas, om vi läser och öppnar oss för hans ord.

Det är som om det strömmar en stark tillåtelse från hans texter. Läs som du har lust, var dig själv, följ infallen och låt dig aldrig begränsas. Att läsa Almqvist innebär att man börjar ana hur mycket en människa kan vara, och den frihet han tog sig ger han vidare till oss som läser honom.

Käre Love, jag hoppas att du i någon av de himmelska sfärerna kan njuta av denna lilla ros. Jag hoppas att rosen ska trivas och växa sig stark här hos dig. Att läsa dig gör mig yr och vidöppen, och får mig att förstå vad det skrivna ordet kan vara och göra. Pourquoi hänga läpp? När man aldrig vet vad som väntar om hörnet i detta förunderliga liv. Tack Love, för att du påminner oss om vad det betyder att vara människa: att befinna sig i ständig förvandling, att utforska så många delar av sig själv som möjligt, och att fortsätta växa, anspråkslöst men storslaget som vildrosen själv.